

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/317/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224835
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117224835.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, P.O.Box 48, 829 48 Bratislava, proti žalovaným: 1. U. V., O.. XX.XX.XXXX, V. E. O. X. XXX, XXX XX E. O. X., 2. M. V., O.. XX.XX.XXXX, V. E. O. X. XXX, XXX XX E. O. X., o zaplatenie 5 943,23 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaní v 1. a v 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 5 673,23 Eur spolu s úrokom vo výške 5,49 % ročne zo sumy 5 519,15 Eur od 07.07.2017 až do zaplatenia s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 519,15 Eur od 15.07.2017 až do zaplatenia, a to v mesačných splátkach vo výške 50 Eur splatných vždy do 25-teho dňa toho-ktorého kalendárneho mesiaca počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po kalendárnom mesiaci v ktorom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a to tak, že pri omeškaní čo len jednej splátky, stáva sa splatným celé dlžné plnenie.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Určuje, že zmluvné podmienky uvedené v zmluve o úvere číslo 0727041903 uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi dňa 30.12.2014 uvedené v článku VIII. v znení: „Dlžník je povinný uhradiť veriteľovi nasledovné poplatky a náklady súvisiace s úverom

8.1 Poplatok za spracovanie medziúveru vrátane zmluvnej dokumentácie vo výške 1,2 % s cieľovej sumy minimálne 100 Eur, maximálne 999,00 Eur, ktorý si veriteľ zúčtuje pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku.

8.7 Poplatok za zmenu splátkového plánu stavebného úveru medziúveru s upomínaním vo výške 20 Eur.

8.9 Poplatky pri neplnení zmluvných povinností v prípade upomínania dlžných splátok po lehote splatnosti, t.j. prvá upomienka, druhá upomienka, tretia, predžalobná upomienka každá vo výške 15 Eur.

8.10 Poplatok za individuálne riešenie omeškaných splátok vo výške 15 Eur.“

sú pre svoju neprijateľnosť neplatné.

III. Žalovaní v 1. a v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 90,74%, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancii o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Návrhom došlým súdu dňa 12.12.2017 sa žalobca domáhal na žalovaných spoločného a nerozdielneho zaplatenia

- sumy vo výške 5943,23 € spolu s 5,49% ročným úrokom zo sumy 5619,15 € od 07.07.2017 až do zaplatenia,

- úrokov z omeškania 5% ročne zo sumy 5943,23 € od 07.07.2017 až do zaplatenia.

2. Žalovaní sa k žalobe žiadnym spôsobom písomne nevyjadrili. Na pojednávaní uviedli, že uplatnenú pohľadávku nie sú schopní zaplatiť naraz a požadujú jej zaplatenie v splátkach.

3. V žalobe žalobca vychádzal z toho, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. 0727041903 bola so žalovanými uzatvorená Zmluva o úvere č. 0727041903 zo dňa 05.01.2015, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovaným medziúver vo výške 5700 €. Žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a úver prestali splácať. K náprave nedošlo ani po upozornení, preto žalobca listom zo dňa 06.07.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalobca zúčtoval nasporenú sumu vo výške 80,85 € so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 5700 €, čo predstavuje po započítaní sumu 5619,15 €. Žalovaná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru dňa 06.07.2017 predstavuje 5943,23 €, pričom pozostáva z istiny vo výške 5619,15 €, z nezaplatených 5,49% ročných úrokov za medziúver zo sumy 5700 € do 06.07.2017 spolu vo výške 154,08 € a z nezaplatených poplatkov spolu vo výške 170 €.

4. Súd vo veci rozhodoval na pojednávaní konanom dňa 15.11.2018, pričom vykonal dokazovanie obsahom spisu a zistil nasledujúce:

1.1. Dňa 05.01.2015 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako spoločnými a nerozdielnymi dlžníkmi, uzatvorená Zmluva o úvere č. 0727041 9 03. Na základe tejto zmluvy bola žalovaným poskytnutá suma medziúveru vo výške 5700 €, pričom výška mesačnej splátky úrokov bola 26,08 € vždy k 15. dňu v mesiaci. Výška mesačného vkladu na účet stavebného sporenia bola 9,29 €. RPMN medziúveru bola 5,81% a výška úrokovej sadzby bola 5,49% ročne.

4.3. Podľa článku X. bodu 10.1 Zmluvy: - Veriteľ má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou lehotou splatnosti, t.j. veriteľ má právo požadovať zaplatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom a dlžník je povinný celý zostatok úveru s príslušenstvom zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti úveru, predovšetkým v prípade: ak je dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky stavebného úveru, resp. úrokov z medziúveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace alebo je v omeškaní s platením čo i len jedného vkladu na účet zmluvy o stavebnom sporení po dobu dlhšiu ako tri mesiace.

4.3. Listom zo dňa 17.05.2017 (č. l. 23 - 24) boli žalovaní upozornení na omeškanie so splácaním úveru, pričom výška omeškanej sumy na účte stavebného sporenia predstavovala 149,63 €. Keďže k náprave nedošlo, žalobca listom zo dňa 06.07.2017 s názvom Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (vzhľadom k tomu, že žalovaní porušili dohodnuté povinnosti, pretože boli v omeškaní s platením vkladov na účet zmluvy o stavebnom sporení a úrokov z medziúveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a naplnili tak skutočnosť v zmysle zmluvy o úvere, resp. VPSS) pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Výška dlžnej sumy vrátane príslušenstva ku dňu 06.07.2017 predstavovala 5943,23 €. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo žalovanému v 1. rade uložené na pošte dňa 12.07.2017. Podľa čl. XXI. ods.5 Všeobecných podmienok stavebného sporenia pre fyzické osoby (ktoré boli súčasťou Zmluvy o úvere) - Pri doručovaní poštou sa písomnosti považujú za doručené tretí deň po ich odoslaní, ak nie je preukázaný skorší termín doručenia. Keďže zásielky boli odoslané dňa 10.07.2017, doručené boli dňa 13.07.2017. Žalovaní boli podľa § 563 OZ (Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.) povinní plniť dňa 14.07.2017 a pokiaľ tak neurobili, dňom 15.07.2017 sa dostali do omeškania.

4.6. Zo žalobcom predloženého výpisu z účtu medziúveru vyplýva, že celková dlžná istina predstavuje výšku 5619,15 €, nezaplatené úroky za úver do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti majú výšku 154,08 € a nezaplatené poplatky majú výšku 170 €.

5. Listom zo dňa 19.01.2018 (č. l. 34) súd vyzval žalobcu, aby uviedol, čo predstavujú nezaplatené poplatky 170 €, z čoho vyplývajú, aké plnenie bolo žalovaným za poplatky poskytnuté a aké sú skutočné náklady na spoplatnené úkony. Zároveň súd chcel vedieť, čo predstavuje poplatok za poskytnutie úveru - 100 €.

5.1. Na predmetnú výzvu reagoval žalobca podaním doručeným súdu dňa 30.01.2018, kde uviedol z čoho je zložená dlžná suma poplatkov vo výške 170 €, pričom je zrejmé, že je tvorená nasledujúcimi poplatkami: za upomienku - 15 € x 9, zmena splátkového plánu s upomienkou - 20 €, individuálne riešenie omeškaných splátok - 15 €. Poplatok 100 € sa účtuje za poskytnutie úveru a spracovanie zmluvnej dokumentácie.

5.2. Uvedené poplatky vyplývajú zo Zmluvy o úvere a to nasledujúco

O 8.1. - poplatok za spracovanie medziúveru vrátane zmluvnej dokumentácie vo výške 1,2% cieľovej sumy, min. 100,00 €, ktorý si veriteľ zúčtuje pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru,

O 8.7. - poplatok za zmenu splátkového plánu s upomínaním vo výške 20,00 €,

O 8.9. - poplatok za upomienku vo výške 15,00 €,

O 8.10. - poplatok za individuálne riešenie omeškaných splátok vo výške 15,00 €.

6. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd z nasledujúcich právnych úvah:

Podľa § 52 ods.1 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) - Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods.2 OZ - Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 53 ods.9 OZ - Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 OZ - Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 497 ObchZ. - Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že medzi stranami sporu bol uzavretý vyššie uvedený úverový záväzok. Tento záväzok nebol zo strany žalovaných ako dlžníkov plnený spôsobom uvedeným v zmluve, preto žalobca ako veriteľ na základe zmluvy a dodržiavajúc ustanovenia § 53 ods.9 a § 565 OZ pristúpil k jeho predčasnému zosplatneniu. Súd tak žalobcovi priznal istinu vyčíslenú a preukázanú žalobcom vo výške 5519,15 €. Vychádzal z toho, že zo sumy úveru 5700 € treba odpočítať sumu 100 € (zrazený poplatok za úver) a sumu 80,85 € (zúčtovaná nasporená suma).

8. K v právnej teórii a praxi spornej otázke úročenia úveru zmluvnými úrokmi po predčasnom zosplatnení úveru, okresný súd uvádza, že zastáva názor, že takéto úročenie je prípustné, pričom v širšom rozsahu cituje 2 rozhodnutia krajských súdov s právnu argumentáciou, ktorých sa v plnom rozsahu stotožňuje a preberá ju za svoju v prejednávanej veci.

8.1. KS v BB sp. zn. 17Co/8/2017 - „11. Úlohou odvolacieho súdu v dôsledku odvolania žalobcu je posúdiť, či súd prvej inštancie zaujal správny právny názor k časti uplatňovaného nároku zodpovedajúceho dohodnutým úrokom z úveru vo výške 7,79 % p. a. z istiny 16 859,28 € za obdobie od 29. 08. 2015 do zaplatenia, ktoré nepriznal žalobcovi s odôvodnením, že žalobcovi vznikol nárok na zmluvný úrok len do zosplatnenia úveru, t. j. do 28. 08. 2015, pretože po zosplatnení úveru ako sankcia za omeškanie s platením dlhu nastupuje zákonný úrok z omeškania. Súd prvej inštancie neuviedol zákonné ustanovenie, od ktorého tento svoj záver o zániku nároku žalobcu na zmluvné úroky po zosplatnení úveru vyvodil, poukázal len na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98 a „ustálenú súdnu prax“ bez bližšej konkretizácie, v ktorých má byť vyslovený rovnaký názor. Odvolací súd zhodne s odvolateľom uvádza, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/98 z 01. 07. 2000 (rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, nie dovolacieho) uverejnené v časopise Zo súdnej praxe vo zväzku 4 ročník 2000 pod publikačným číslom 43/2000 neriešilo otázku, či má veriteľ po predčasnom zosplatnení úveru nárok na dohodnuté úroky z úveru po zosplatnení úveru, ale či patria veriteľovi úroky z omeškania z nezaplatených zmluvných úrokov. Medzi účastníkmi konania sp. zn. 4Obo/143/98 bol spor v tom, z čoho pozostáva žalovaná pohľadávka, či predstavuje úroky z omeškania s platením splatných úrokov alebo ide o úročenie úrokov z omeškania. Odvolací súd vo veci sp. zn. 4Obo/143/98 uložil súdu prvej inštancie skúmať štruktúru žalovanej pohľadávky a je pravdou, že v ďalšom texte je uvedená veta: „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov platia len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka)“, avšak bez bližšieho odôvodnenia s poukazom na zákonné ustanovenie, z ktorého tento záver vyplýva. V rozpore s týmto textom je poznámka k uverejnenému rozhodnutiu v časopise Zo súdnej praxe, kde je uvedené: „Osoba prijímajúca úver (dlžník) zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka preberá

jednak povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do dňa ich vrátenia aj povinnosť platiť úroky“ a právna veta rozhodnutia, ktorá má vystihovať jeho podstatu znie: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania.“. Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že ambíciou rozhodnutia 4Obo/143/98 nebolo riešiť, dokedy má veriteľ nárok na dohodnuté úroky z úveru, ale či z dlžných úrokov z úveru vzniká povinnosť platiť úroky z omeškania.

12. Žalobca v odvolaní cituje z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/67/2013 z 28. 10. 2014 časť odôvodnenia, kde najvyšší súd uvádza, že „zaplatenie úrokov ako odplaty (ceny) za poskytnutie finančných prostriedkov je podstatnou časťou úverovej zmluvy a v prípade, ak dlžník neplní dohodnutý záväzok zo zmluvy, veriteľovi vzniká nárok na úrok z omeškania. Oba tieto inštitúty treba dôsledne odlišovať, jednak ich podstatou, ako aj funkciami a na úrok z omeškania má veriteľ zákonný nárok“, ktorým chce preukázať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v skutkovo a právne totožnej veci priznal nároky na zmluvné úroky z medziúveru poskytnutého stavebnou sporiteľňou aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

12.1 V rozhodnutí 3Obdo/67/2013 z 28. 10. 2014 skutočne išlo o skutkovo a právne obdobnú vec. Vo veci sp. zn. 3Obdo/67/2013 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s. Bratislava domáhala proti žalovanej fyzickej osobe zaplata pohľadávky zo zmluvy o medziúvere po jeho zosplatnení jednostranným právnym úkonom žalobcu z dôvodu porušenia povinnosti splácať úver v dohodnutých splátkach. Okrem zostatku úveru požadoval žalobca aj príslušenstvo - 16,40 % úroky zložené z dohodnutého (zmluvného) úroku z medziúveru vo výške 11,40 % p. a. zvýšeného o 5 % p. a. na zostatok úveru z dôvodu omeškania dlžníka zo splnením dlhu. S odkazom na ustanovenie § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona, dovolací súd uviedol, že „v predmetnej veci mali zmluvné strany dohodnutý riadny úrok vo výške 11,40 % p. a., ako i úrok z omeškania zvýšený o 5 % p. a. na zostatok úveru, ak došlo k porušeniu povinnosti poberateľa úveru splácať dojednané splátky, v dôsledku čoho vzniklo poskytovateľovi úveru právo požadovať okamžité splatenie úveru... záväzok platiť úroky ako odplatu (cenu) za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou úverovej zmluvy a v prípade, ak dlžník neplní dohodnutý záväzok zo zmluvy, veriteľovi vzniká nárok na úrok z omeškania. Oba tieto inštitúty je treba dôsledne odlišovať, jednak ich podstatou, ako aj funkciami a na úrok z omeškania má veriteľ zákonný nárok. V zmluve je však možné dohodnúť úrok z omeškania v inej ako zákonom určenej výške (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka).“

12.2 I keď dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/67/2013 označuje príslušenstvo pohľadávky za úroky z omeškania, z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že príslušenstvo - úroky vo výške 16,40 % sú súčtom zmluvného úroku zo zmluvy o medziúvere 11,40 % p. a. a úroku vo výške 5 % ročne dohodnutého v zmluve o úvere, o ktorý sa mala navýšiť úroková sadzba úveru v prípade, kedy môže veriteľ požadovať okamžité splatenie úveru.

13. Žalobca v odvolaní poukazuje aj na iné rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktorými boli priznané zmluvné úroky zo zostatku zosplatneného úveru aj za dobu od doručenia žiadosti o okamžité splatenie úveru do zaplata. Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie vychádzajúce z názoru, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (napríklad rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/400/2014 z 29. 07. 2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/4/2017 zo 16. 02. 2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/296/2016), ale aj opačné rozhodnutia obsahujúce názor, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru (napríklad uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/41/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/432/2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/108/2014), čím vyvracia odvolací súd tvrdenia súdu prvej inštancie, že prax súdov pri rozhodovaní o nároku na zmluvné úroky z úveru po jeho zosplatnení je ustálená.

14. Žalobca neodstúpil od zmluvy o úvere, len v zmysle § 12 ods. 2 písm. a) Všeobecných obchodných podmienok pre stavebné sporenie a článku VII. bod 3 zmluvy o úvere požiadala žalovanú po predchádzajúcej výzve na plnenie si povinností zo zmluvy listom z 28. 08. 2015 doručeným žalovanej 04. 09. 2015 o okamžité splatenie úveru s príslušenstvom. K úhrade celého zostatku pohľadávky aj s príslušenstvom na základe výzvy stavebnej sporiteľne sa zaviazala žalovaná v bode VII. bod 7 písm. a) zmluvy o úvere. V zmluve bolo dohodnuté, že v prípade žiadosti o okamžité splatenie úveru sa zvyšuje platná úroková sadzba zostatku medziúveru o 5 % p. a. nad pôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu od dátumu žiadosti o okamžité splatenie. V súlade s týmto ustanovením si žalobca uplatnil v konaní

zaplatenie zostatku úveru vo výške 16 859,28 € (istina) spolu s riadnym (zmluvným) úrokom dohodnutým v bode I. bod 1 zmluvy o úvere na 7,79 % p. a. a 5 % úrokom z omeškania p. a. z istiny od 29. 08. 2015 (prvý deň po zosplatnení úveru) do zaplatenia.

15. Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka je určenie zmluvných strán, výšky úveru a záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v dohodnutej výške, ako aj záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky. Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia alebo mu tieto úroky patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Takáto úprava absentuje aj pri zmluve o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka alebo v zákone č. 129/2010 Z. z.. Snahou zákonodarcu o úpravu tejto otázky priamo v Občianskom zákonníku bola navrhovaná zmena ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že sa na konci tohto ustanovenia mala pripojiť veta: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Navrhovanú zmenu odôvodňovala dôvodová správa nasledovne: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Povedané inak, ak bol úver dojednaný na dobu 10 rokov, v 3. roku došlo k jeho jednorazovému zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 OZ, za obdobie zvyšných 7 rokov už veriteľovi nebudú patriť odplatné úroky. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru“. Navrhovaná zmena sa do zákona č. 106/2014 Z. z. nepremietla v dôsledku pozmeňujúceho návrhu Ústavnoprávneho výboru Národnej rady Slovenskej republiky, ktorý uznesením z 18. marca 2014 č. 392a navrhol v článku I. vypustiť bod 5 v znení: „V § 53 ods. 9 sa na konci pripája táto veta: Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“ z dôvodu možného spôsobenia problémov v aplikáčnej praxi.

16. Podstatnou otázkou pre rozhodnutie o odvolaní žalobcu je, či je možný súbeh úrokov z úveru aj úrokov z omeškania alebo sa navzájom vylučujú. Ustanovenie § 503 Obchodného zákonníka neupravuje dobu, dokedy je dlžník povinný platiť úroky z úveru, iba splatnosť úrokov a dispozitívne v odseku 3 poslednej vete povinnosť dlžníka zaplatiť úroky len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov v prípade vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov dlžníkom pred dobou určenou v zmluve. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Prípustnosť dohody účastníkov zmluvy o úvere o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je aplikovateľná v Slovenskej republike vzhľadom na v minulosti totožnú a v súčasnosti príbuznú právnu úpravu úverov poskytnutých spotrebiteľom. V rozhodnutí sp. zn. 33Odo/657/2005 z 27. 06. 2017 Najvyšší súd Českej republiky vyslovil záver, že nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi) teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškani so splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí výslovne uviedol, že zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie zo zaplacením istiny a oba nároky môžu existovať vedľa seba. Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. O možnom súbehu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania pri pôžičke je rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. 07. 2014 sp. zn. 33Cdo/1401/2014. Najvyšší súd tu zdôraznil, že oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o občianskoprávny vzťah. S odkazom na ďalšie svoje rozhodnutia (sp. zn. 33Odo/518/2003 z 25. 09. 2003, sp. zn. 33Odo/657/2005 z 27. 06. 2007, sp. zn. 33Cdo/1401/2014 z 24. 07. 2014) Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí z 21. 08. 2014 sp. zn. 33Cdo/212/2014 dal jednoznačnú odpoveď, že „dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinností, t. j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť

veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj u bezúročnej (bezodplatnej) pôžičky. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba. Z uvedeného výkladu vyplýva záver, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli“.

17. Odvolaciemu súdu je známe uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. septembra 2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/131/2011-127 z 23. novembra 2011 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/30/2012-145 z 30. mája 2012, v ktorých s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/98 neboli žalobcovi v súdnom spore priznané zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere po splatnosti dlhu z dôvodu, že namietané rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, keď krajský súd stotožňujúc sa s rozhodnutím okresného súdu s poukazom na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v oblasti úrokov z úveru potvrdil rozhodnutie okresného súdu po rozšírení vecnej argumentácie na podporu správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Napriek tomu odvolací súd podľa § 388 C. s. p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a vyhovel žalobe v časti zmluvných úrokov po dobe splatnosti úveru, pretože rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho vo veci sp. zn. 4Obo/143/98 s poukazom na ďalšie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a všeobecných súdov Slovenskej republiky už nie je možné považovať za štandardnú obchodnoprávnu judikatúru ani ustálenú súdnu prax. Odvolací súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi dohodnuté úroky z nesplatenej istiny 16 859,28 € vo výške 7,79 % ročne v zmysle dohody v zmluve o úvere odo dňa 29. 08. 2015, dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru až do zaplatenia.“

KS v PO sp. zn. 14Co/20/2017 - „ 27. Žalobca v odvolaní zotrval na stanovisku, že nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z poskytnutého medziúveru trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov do ich úplného zaplatenia a nie iba do zosplatnenia úveru. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí naopak vyslovil záver, že veriteľovi patria úroky iba do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Uviedol, že v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru aj úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

28. Posúdenie nároku veriteľa na zaplatenie úrokov z istiny poskytnutej dlžníkovi na základe zmluvy o úvere závisí od charakteru právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom. V prejednávanom prípade okresný súd správne zistil, že žalovaný v 1/ rade mal pri uzatváraní právneho úkonu postavenie spotrebiteľa a že Zmluva o medziúvere, ktorú uzavrel so žalobcom, spĺňa kritériá vymedzenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZSÚ). Na aplikáciu uvedeného zákona odkazujú vyššie cit. ustanovenia čl. VIII ods. 1 Zmluvy ale i ust. § 7 ods. 7 zák. č. 310/1992 Z.z. v znení neskorších predpisov. Preto je potrebné ho aj aplikovať na predmetnú vec.

29. Spotrebiteľský úver je vymedzený v § 1 ods. 2 ZSÚ ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak môže zahŕňať nielen zmluvu o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, ale výslovne na základe ust. § 1 ods. 2 ZSÚ môže byť spotrebiteľským úverom aj zmluva o úvere, ktorá je upravená v slovenskom právnom poriadku výlučne v Obchodnom zákonníku. Právne vzťahy, ktoré sú upravené výlučne v Obchodnom zákonníku je možné posudzovať iba podľa Obchodného zákonníka. Tento záver nie je v rozpore s ust. § 52 ods. 1 veta tretia Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

30. Ustanovenia Občianskeho zákonníka je možné použiť iba za predpokladu, že daný právny vzťah výslovne upravujú, alebo aspoň pripúšťajú analógiu, teda aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú najbližšie obsahom a účelom k danému právnomu vzťahu podľa § 853 OZ. Využitie analogických ustanovení Občianskeho zákonníka je podľa § 853 OZ prípustné iba vtedy, keď daný občianskoprávny vzťah nie je upravený nielen Občianskym zákonníkom, ale ani iným zákonom. V prípade, kedy iný platný zákon konkrétny právny vzťah upravuje, nie sú splnené podmienky na aplikáciu analogických ustanovení Občianskeho zákonníka a daný právny vzťah sa posudzuje podľa toho platného zákona, ktorý ho

upravuje. V opačnom prípade by Občiansky zákonník ako zákon všeobecný nadobudol absolútnu prednosť pred zákonmi špeciálnymi aj v tých prípadoch, kedy na rozdiel od špeciálnych zákonov určitú právnu oblasť vôbec neupravuje.

31. Z uvedeného vyplýva, že Občiansky zákonník sa v prípade právnych vzťahov, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použije prednostne vo všetkých ustanoveniach, ktoré Občiansky zákonník upravuje, ako napr. dĺžka premlčacej doby, výška úrokov z omeškania a podobne. V prípade vymedzenia náležitostí konkrétneho zmluvného typu, ktorý Občiansky zákonník naopak neupravuje, ale je upravený v Obchodnom zákonníku, bude platiť zákonné vymedzenie zmluvného typu v Obchodnom zákonníku. Preto všeobecná definícia zmluvy o úvere, obsiahnutá v ust. § 497 ObZ je platná a účinná aj pre vymedzenie zmluvy o úvere, uzavretej spotrebiteľom. Zároveň prípustnosť uzavretia Zmluvy o úvere, ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere výslovne pripustil Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý zmluvu o úvere vymenoval ako jednu z foriem spotrebiteľského úveru.

32. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý kogentným spôsobom vymedzuje, ktoré záväzkové vzťahy podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka, kde sa uplatní právna úprava Obchodného zákonníka ako lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku. Ide o obligatórne uplatnenie Obchodného zákonníka. V týchto prípadoch nemožno aplikáciu Obchodného zákonníka vylúčiť dohodou strán. Bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa takýto právny vzťah riadi vždy Obchodným zákonníkom. Tým nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje na základe výslovného zmocnenia obsiahnutého v ustanovení § 1 ods. 2, podľa ktorého sa právne vzťahy uvedené v odseku 1 spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon. Ako bolo vyššie uvedené, v tých prípadoch, kedy Občiansky zákonník určitý vzťah upravuje, je v spotrebiteľskom vzťahu prednostná aplikácia Občianskeho zákonníka aj vtedy, ak by sa inak mali použiť normy Obchodného práva.

33. Z obsahu § 497 ObZ vyplýva, že zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou a pre jej vznik stačí dohoda aspoň o uvedených náležitostiach, pričom sa nevyžaduje ani to, aby k poskytnutiu peňažných prostriedkov skutočne došlo. Tým sa vlastne zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ.

34. Zo zákonného vymedzenia zmluvy o úvere nevyplýva povinnosť dlžníka dohodnutý úver skutočne čerpať, preto z tohto hľadiska zmluva o úvere predstavuje záväzok veriteľa mať zmluvou dohodnuté peňažné prostriedky k dispozícii pre dlžníka po dohodnutú dobu, prípadne až do požiadania dlžníka, ak nedôjde k zániku záväzku veriteľa skôr, napr. dohodou alebo výpoveďou poskytnutia úveru podľa § 500 ObZ. Výška úveru je spravidla dohodnutá v zmluve vo forme určitého limitu, do ktorého môže dlžník úver čerpať. Okrem podstatných častí obsahuje zmluva o úvere aj výšku úrokov, lehotu na vrátenie úveru a ďalšie náležitosti, pričom väčšinu náležitostí pri úveroch poskytovaných bankami obsahujú úverové podmienky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje.

35. Zmluva o úvere je súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 OZ, kedy na jednej strane stojí banka ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere koná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej žalovaný ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania. Z obsahu zmluvy o medziúvere uzavretej medzi stranami sporu dňa 3.5.2011 jednoznačne vyplýva, že bola uzavretá nielen podľa Obchodného zákonníka, ale aj podľa Občianskeho zákonníka, zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako osobitného právneho predpisu, preto spĺňa všetky v ňom uvedené zvláštne požiadavky preto, aby bola zmluvou platnou.

36. V § 499 ObZ je upravená možnosť dohodnutia odplaty za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, ak je poskytovanie úveru predmetom podnikania veriteľa - žalobcu, s čím nesporne súvisí aj § 502 ObZ, v ktorom sú upravené práve úroky za poskytnutie úveru. Odplata predstavuje odmenu veriteľovi za to, že po dobu medzi dojednaním zmluvy o úvere a skutočným čerpaním úveru musel pre dlžníka rezervovať peňažné prostriedky, prípadne ich mať zabezpečené. Zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 ObZ nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, keďže záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou časťou s poukazom na § 269 ods. 1 ObZ.

37. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Tým sa zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, keďže povinnosť platiť

úroky je v prípade poskytnutia pôžičky závislá na dohode zmluvných strán nielen čo do výšky úrokov, ale aj čo do doby a spôsobu ich platenia.

38. Vzhľadom k dispozitívnej povahe úpravy zmluvy o úvere nie je vylúčené, aby doba, po ktorú je dlžník povinný platiť úrok, bola upravená dohodou strán odchyľne od výkladu § 503 ObZ. V zmluve je najmä možné dohodnúť, že dlžník je povinný platiť úrok z úveru od poskytnutia úveru do dohodnutej doby splatnosti, pričom takáto dohoda, aby sa dlžník zaviazal zaplatiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky, nie je v rozpore s § 497 ObZ.

39. V zmluve o úvere dohodli strany úrok z úveru vo výške 6,59 % ročne. Výslovne sa v texte zmluvy uvádza, že ide o úrokovú sadzbu medziúveru fixnú na dobu 5 rokov. Záväzok dlžníka platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 ObZ, pričom tak, ako to vyplýva z § 503 ods. 3 ObZ, je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy (viď aj vyššie cit. ust. Zmluvy v čl. VII ods. 6).

40. Pokiaľ žalobca vyzval žalovaného na predčasné splatenie celého úveru, vrátane zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v ním vyčíslenej výške tak, ako to vyplýva z jeho výzvy, zaslanej žalovanému 1/ v súlade s citovanými ustanoveniami zmluvy, ide zároveň o jednostranný právny úkon odstúpenia žalobcu od zmluvy o úvere pre omeškanie žalovaného s vrátením po sebe idúcich dvoch splátok alebo jednej splátky viac ako 3 mesiace (viď čl. XIX ods. 2 písm. c) Všeobecných podmienok) podľa § 506 ObZ.

41. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý odkázal na závery Krajského súdu v Prešove v rozsudku 6Co/190/2014-65 zo dňa 30.6.2015. S týmito závermi sa nestotožnili vtedajšie senáty obchodnoprávneho kolégia tunajšieho súdu a vyjadrili svoje stanovisko k tejto problematike i v rozhodnutiach, na ktoré odkazuje i odvolateľ v podanom odvolaní, ale i vo vyjadrení obchodnoprávneho ku úvahám na predloženie podnetu občianskoprávnym kolégiom na zjednotenie výkladu právnej normy dovolacím súdom.

42. Niet názorových rozdielov v praxi odvolacích senátov tunajšieho súdu, ba ani v praxi iných odvolacích súdov SR na to, že aj na zmluvy o spotrebiteľských úveroch sa v zásade aplikujú ust. § 497 a nasl. Obch. zák. (s výnimkou takých zmluvných podmienok, aké má na mysli aplikácia ust. § 54 ods. 1 Obč. zák.). Toto zodpovedá aj názorom z odbornej literatúry, v ktorej rezonuje názor, že pri aplikácii Obchodného zákonníka na záväzkové vzťahy, ktorých predmet záväzkov je určený Obchodným zákonníkom, v dôsledku kogentného ustanovenia (aj ust. § 261 ods. 6 písm. d) absolútne obchody) sa práva a povinnosti spravujú Obchodným zákonníkom. Pokiaľ ide o súvislosť s účasťou spotrebiteľa v týchto vzťahoch ako je to napr. aj v spotrebiteľských úveroch, na takéto úvery sa aplikuje zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (predtým zák. č. 258/2001 Z.z.), avšak režim Obchodného zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník rieši (§ 1 ods. 2 Obch. zák.), sa má aplikovať aj u spotrebiteľského úveru (s vyššie uvedenou výnimkou danou aplikáciou ust. § 54 ods. 1 Obč.zák.). Normatívne usporiadanie postupuje totiž od zákona o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis k Obchodnému zákonníku ako lex generalis až po Občianský zákonník ako základ súkromnoprávnej úpravy v otázkach, ktoré Obchodný zákonník nerieši. (viď napr. PATAKYOVA, M. akol.Obchodný zákonník, Komentáre, 4. vydanie, Bratislava: C.H.Beck, 2013, s.1043 alebo Ovečková,O.: Vplyv novely Občianskeho zákonníka na aplikovateľnosť Obchodného zákonníka, Právny obzor, 98, 2015, č.4, s.397-416).

43. Z ust. § 497 a ust. § 502 ods. 1 Obch. zák. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jeho podstatnou náležitosťou (§ 269 ods. 1 Obch. zák.). Aj z ust. § 1 ods. 3 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že spotrebiteľským úverom nie je úver bez úroku a bez ďalších poplatkov. Podobne ust. § 4 ods. 2 písm. h) bývalého zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere označilo ročnú úrokovú sadzbu a ďalšie ustanovenie písm. i) tohto ustanovenia zdôraznilo aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

44. Úroky zo zmluvy o úvere predstavujú odplatu za peňažné prostriedky, ktoré boli dlžníkovi na požiadanie poskytnuté podľa zmluvy o úvere. V zmysle ust. § 121 ods. 3 Obč. zák. úroky i úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky. Úroky sú v zásade splatné v dohodnutej dobe, inak spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (§ 503 ods. 1 Obch. zák.).

45. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom „zosplatnenia medziúveru“ v predmetnej veci bolo porušovanie povinnosti dlžníkom, ktorý neplnil včas dohodnuté splátky úveru. V podstate podľa obsahu „zosplatnenie úveru“ je spôsobom zániku zmluvy o úvere odstúpením od zmluvy o úvere. Nie je totiž rozhodujúce ako sa právny úkon označil, prípadne na ktoré ustanovenia toho-ktorého zákona sa odvoláva, ale rozhodujúci je obsah daného právneho úkonu, t.j. práva a povinnosti z neho pre účastníkov plynúce. Prejav vôle treba vykladať podľa interpretačných pravidiel určených v ustanovení § 35 ods. 2

Obč. zák. a § 266 Obch. zák.. Podporujú to aj názory z právnej praxe (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR 29Odo 512/2002 z 5.11.2002, či 22Cdo 4157/2009 z 15.2.2012).

46. Účinky odstúpenia od zmluvy sú pre obchodnoprávne vzťahy upravené v ustanovení § 351 Obch. zák.. Tieto sa však ani na odstúpenie od úverovej zmluvy pre meškanie dlžníka s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšie než 3 mesiace neaplikujú, pretože pre takýto stav je v zákone, konkrétne v ustanovení § 506 Obch. zák. upravený iný právny režim. Podľa tohto ustanovenia, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než 3 mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú čiastku s úrokmi. Zmyslom tohto ustanovenia tak, ako to plynie z jeho znenia a z kontextu, ako je v Obchodnom zákonníku uvedené, je poskytnúť veriteľovi právny prostriedok proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach a je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než 3 mesiace. Vzhľadom k tomu, že za tejto situácie možno dôvodne predpokladať, že ani v budúcnosti dlžník nebude riadne plniť, môže veriteľ od zmluvy o úvere odstúpiť, a tým spôsobiť, že zaniknú jeho povinnosti, ktoré má podľa zmluvy voči dlžníkovi. Je to v podstate právny inštitút, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa. Vo vzťahu k dlžníkovi sa v § 506 Obch. zák. uvádza oprávnenie veriteľa spolu s odstúpením od zmluvy o úvere „požadovať, aby vrátil dlžnú sumu s úrokmi“. Toto ustanovenie týmto spôsobom upravuje účinky odstúpenia od zmluvy o úvere, a to odlišným spôsobom, než je to uvedené už vo vyššie označených všeobecných ustanoveniach § 351 Obch. zák., či v ust. § 48 ods. 2 Obč. zák.. Ustanovenie § 506 Obch. zák. v tomto zmysle vo vzťahu k ustanoveniu § 351 Obch. zák. predstavuje špeciálnu právnu úpravu. Takýmto odstúpením sa menia len podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoju povinnosť splniť. Dlžník už ďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dohodnutých v zmluve, ale na požiadanie veriteľa v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi). Povinnosť vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi aj po odstúpení od zmluvy o úvere nepredstavuje sekundárny záväzok, ale záväzok pôvodný, ktorý sa odstúpením od zmluvy „modifikoval“ vo svojej splatnosti. Povinnosť dlžníka pri aplikácii ust. § 506 zaplatiť úroky a dlžnú sumu nezaniká. Podobné závery prijal napr. Najvyšší súd ČR vo svojich rozhodnutiach 33Cdo/113/2008, 32Cdo/2782/2009, 29Cdo/2606/2000, či 32Odo/420/2004.

47. Obchodný zákonník i Občiansky zákonník rešpektujú autonómiu vôle strán pri úprave následkov odstúpenia od zmluvy. Ak to v zmluve nie je upravené inak, dôsledkom odstúpenia veriteľa od zmluvy pri aplikácii ust. § 506 Obch. zák. je aj oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté prostriedky (dlžnú sumu), aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej čiastky úveru aj po odstúpení od zmluvy je preto opodstatnená, v opačnom prípade by sa veriteľ využívajúc oprávnenie dané mu zákonom, ktoré je dôsledkom porušenia povinností dlžníka dostal do horšieho postavenia ako mal pred porušením povinností dlžníkom. Najvyšší súd ČR napr. vo svojich vyššie označených rozhodnutiach 32Cdo/2782/99, či 33Cdo/113/2008 konštatoval práve, že zmyslom a účelom ustanovenia § 506 Obch. zák. je poskytnúť veriteľovi právny inštrument proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach a je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než 3 mesiace. Veriteľ môže od zmluvy o úvere odstúpiť a tým spôsobiť, že zaniknú jeho povinnosti, ktoré má podľa zmluvy voči dlžníkovi. Ide o právny inštitút, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa a jeho využitím sa preto veriteľ nemôže ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Takáto názorová línia vyplýva aj z právnej teórie. Len ako príklad možno uviesť názor prof. Oľgy Ovečkovej a kolektívu v komentári k Obchodnému zákonníku z vydavateľstva IURA EDITION, ročník 2005, 2. Diel na s. 336 alebo v Beckovom komentári k Obchodnému zákonníku ročník 1998 na s. 834, z ktorého jednoznačne vyplýva, že úrok z úveru je vlastne cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t.j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Podobne závery vyplynuli i z dôvodov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Obo/283/2003 (uverejneného v ZSP 8/2007), podľa ktorých odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť.

48. Z týchto stanovísk vychádzali odvolacie senáty obchodnoprávneho kolégia tunajšieho súdu vo svojich rozhodnutiach, napr. 14Co/41/2014-89 zo 4.11.2014, 14Co/108/2014-64 z 25.6.2015, 1Cob/34/2011-168 z 25.10.2011, 9Co/6/2014-212 z 5.5.2015. Neodlišujú sa tieto závery ani od záverov rozhodnutí iných odvolacích súdov na Slovensku (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici 13Co/628/2014, 43Co/19/2017, 43Co/28/2017, Krajský súd v Košiciach 5Co/250/2017, 5Co/257/2017, 5Co/311/2017, 5Co/32/2017, Krajský súd v Nitre 7Co/366/2017 alebo i ďalšie).

49. Tak, ako je už uvedené vyššie, úrok je v podstate odplatou (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov. Aktuálna vnútroštátna úprava o spotrebiteľských úveroch v ust. § 13 ods. 3 zák. č.

129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch rieši otázku plnenia úrokov z úveru pri odstúpení od zmluvy samotným spotrebiteľom za tam upravených podmienok. Podľa uvedeného ustanovenia (jeho vety prvej) ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi.

50. Aj Zákon o spotrebiteľských úveroch teda v tomto ustanovení výslovne upravuje povinnosť zaplatiť úrok (ako odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov) až do dňa splatenia istiny v prípade, že k odstúpeniu zmluvy došlo úkonom spotrebiteľa.

51. Z uvedených dôvodov, ak zmluvne dohodnuté podmienky neupravujú inak, niet právneho dôvodu, aby pri aplikácii ust. § 506 Obch. zák. neboli veriteľovi priznané úroky z úveru aj za čas po „zosplatení úveru“, teda po využití oprávnenia veriteľa odstúpiť od zmluvy pre porušenie povinností dlžníka. Využitím právneho inštitútu, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa ako vyplýva z ust. § 506 Obch. zák. sa nemôže veriteľ ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy.

52. Senát odvolacieho súdu aj v tejto veci dáva do pozornosti, že v zmysle ust. § 53 ods.1 Obč. zák. neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. (napr. rozsudok Krajského súdu Prešov z 21. novembra 2012, sp. zn. 18Co/109/2011). Systém ochrany spotrebiteľov zavedený Smernicou 93/13/EHS (transponovanou do národného právneho poriadku) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudky z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, ako aj zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C-40/08, Zb. s. I-9579). Vzhľadom na také znevýhodnené postavenie jednej zo zmluvných strán článok 6 ods. 1 Smernice 93/13 zaväzuje členské štáty stanoviť, aby nekalé podmienky „podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa“. Ako vyplýva z judikatúry ESD, ide o kogentné ustanovenie smerujúce k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť (pozri rozsudky Mostaza Claro, Asturcom Telecomunicaciones, z 9. novembra 2010, VB Pénzugyi Lizing, C-137/08, a z 15. marca 2012, Pereničová a Perenič, C- 453/10). S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce Smernica 93/13 dosiahnuť, Súdny dvor viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (vyššie uvedené rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, Mostaza Claro, Asturcom Telecomunicaciones, , ako aj VB Pénzugyi Lizing). S prihliadnutím na tieto zásady Súdny dvor niekoľkokrát rozhodol, že vnútroštátny súd má ex offio posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky patriacu do pôsobnosti smernice 93/13 a tým odstrániť nerovnováhu medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom (tiež vyššie uvedené rozsudky ESD). Nepriznanie úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na „zosplatenie úveru“ z dôvodov porušovania povinnosti dlžníkom podľa názoru konajúceho odvolacieho senátu v predmetnej veci nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa úveru do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na „zosplatenie úveru“. Naopak porušenie povinnosti dlžníka z úverovej zmluvy (vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť) ho dostáva do výhodnejšieho postavenia (nemusí ďalej veriteľovi plniť úroky), a tak akceptácia záveru prijatého súdom prvej inštancie (s odkazom na názor v rozhodnutí KS v Prešove 6Co/190/2014) by v konečnom dôsledku bola „nesprávnym návodom“ pre dlžníkov zlepšiť si „porušovaním povinnosti“ svoje postavenie v úverovom vzťahu. Išlo by tak o situáciu zjavne neakceptovateľnú.

53. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru vo výške 6,59 % ročne zo sumy 14.685,20 eur aj po vyhlásení predčasnej splatnosti celého úveru, t. j. za obdobie od 12.9.2015 do zaplatenia nie je správne, preto ho musel odvolací súd podľa § 388 CSP zmeniť tak, že žalobcovi priznal právo na zmluvný úrok z úveru v uvedenej výške a žalovaným zaviazal na jeho úhradu tak, ako je to uvedené vo výrokovej vete tohto rozhodnutia. Vzťah žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa vo vzťahu k žalobcovi sa týka aj tohto nároku, preto aj s použitím ust. § 303 Obch. zák. a § 512 ods. 2 Obč. zák. bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

8.2. Súd tak zmluvné úroky vo výške 5,49% ročne priznal zo sumy istiny 5519,15 € od 07.07.2017 (keďže v žalobe boli vyčíslené vo výške 154,08 € do 06.07.2017). Úroky z omeškania priznal súd iba z dlžnej istiny a nie aj z kapitalizovaných úrokov vychádzajúc zo zákazu anatocizmu (úročenia úrokov).

9. Vo vzťahu k požadovaným poplatkom súd uvádza, že žalobca žiadnym spôsobom nesplnil požiadavky súdu, aby zadefinoval a preukázal akým spôsobom sú určené náklady na uvedené poplatky a aké sú skutočné náklady na spoplatnený úkon, pričom zároveň nepreukázal ani to, že k týmto úkonom došlo. Vzhľadom na uvedené bola pre nepreukázanie požadovaných skutočností žaloba v tejto časti zamietnutá, pričom súd uvedené poplatky ako vedľajšie plnenia považuje za neprimerané zmluvné podmienky. Len na okraj súd poukazuje, že už voči iným subjektom poplatky za upomienky v takejto výške vyhlásil za neprijateľné zmluvné podmienky (napr. vec OS v Prešove sp. zn. 9C/90/2015 - Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Sadzobníku poplatkov - Prima banka Slovensko, a.s., platného od 01.03.2012 na str. 3 v bode 4. Depozitné produkty - Ostatné poplatky a označená ako Upomienka pri nepovolenom prečerpaní účtu - 5,00 EUR, Výzva pri nepovolenom prečerpaní účtu - 15,00 EUR ako aj zmluvná podmienka uvedená v Sadzobníku poplatkov - Prima banka Slovensko, a.s., účinného od 01.07.2012 na str. 4 v bode 4. Depozitné produkty - Ostatné poplatky a označená ako Upomienka pri nepovolenom prečerpaní účtu - 15,00 EUR, Výzva pri nepovolenom prečerpaní účtu - 30,00 EUR je pre svoju neprijateľnosť neplatná.).

9.1. Za neprimeranú zmluvnú podmienku považuje súd aj poplatok za poskytnutie úveru a spracovanie zmluvnej dokumentácie z dôvodu jeho neurčitosti a paušálnosti. Nie je zrejmé prečo výška poplatku závisí od výšky úveru a prečo dlžník, ktorý čerpá vyšší úver má zaplatiť vyšší poplatok. Súd nenamieta voči možnosti odmeny podľa § 499 ObchZ. - Za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa, ale ak významom poplatku (poplatok je peňažná suma, ktorá sa vyberaná za určitú službu) je úhrada vynaložených nákladov za nejaký úkon, resp. službu, je potrebné tieto služby, ak sú v prospech spotrebiteľa a nie iba v prospech dodávateľa špecifikovať a preukázať.

9.2. V rámci právnej argumentácie poukazuje súd na rozhodnutie KS v BA sp. zn. 9Co/350/2012 - „Preto zhodne so súdom prvého stupňa za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku v predmetnej právnej veci, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Vo vyrubovaní poplatku za výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky a upomienok obdobného charakteru je zrejmy vlastný ekonomický záujem navrhovateľa - banky. Na poplatok spojený s výzvou alebo upomienkou na zaplatenie dlžnej čiastky, nemá navrhovateľ - banka zákonný nárok, keďže poplatok je pokrytý už v zmluvne dojednanom úroku (odplate) za poskytnutý úver (úrok z úveru). Podľa odvolacieho súdu je v účtovaní takýchto poplatkov navyše citeľná snaha navrhovateľa o minimalizovanie nevyhnutnosti vlastných pohľadávok a navyšovanie konečného finančného zaťaženia spotrebiteľa neplniaceho si svoje záväzky, a to v rozpore s účelom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej najmä v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky), predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - navrhovateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi (v danom prípade vo vzťahu k odporkyni) ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.“

Podľa rozhodnutia KS v PO sp. zn. 5Co/108/2016 - „Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že neprijateľnosť zmluvnej podmienky v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.06.2014 uvedenej v bode 2 - administratívny poplatok vo výške 264,73 Eur za administratívne náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vyvoláva hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keď si žalovaný nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú spotrebiteľovi vopred známe ani svojim okruhom, ani výškou. Navyše výška tohto poplatku prevyšuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a je neprijateľné, aby poplatok za vypísanie zmluvy závisel od výšky poskytnutého úveru. Ide teda skutočne o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa a takáto podmienka je skutočne absolútne neplatná.“

9.3. Pri vyhlásení neprijateľných zmluvných podmienok postupoval súd podľa nasledujúcich zákonných ustanovení:

Podľa § 53 ods.1 OZ - Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len

"neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods.4 písm.t) OZ - za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa.

Podľa § 298 ods.1 C.s.p. - (1) Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 298 ods.2 C.s.p. - Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

10. Nárok žalobcu na úroky z omeškania plynúce z nasledujúcich zákonných ustanovení:

Podľa § 517 ods.1 OZ - Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods.2 OZ - Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § NV SR č. 87/1995 Z.z. - Výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

10.1. Pokiaľ ide o sadzbu úrokov z omeškania, základná sadzba ECB ku dňu 15.07.2017 bola 0,00% ročne a sadzba úrokov z omeškania tak predstavuje výšku 5,00% ročne.

11. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11.1. Žalobca požadoval zaplatenie sumy 5943,23 € + 420,05 € (5,49% zo sumy 5619,15 € od 07.07.2017 do dňa rozhodnutia súdu 15.11.2018) + 404,62 € (5,00% ročne zo sumy 5943,23 € od 07.07.2017 do dňa rozhodnutia súdu 15.11.2018) = 6767,90 €. Priznaná mu bola suma 5673,23 € + 412,57 € (5,49% zo sumy 5519,15 € od 07.07.2017 do dňa rozhodnutia súdu 15.11.2018) + 369,17 € (5,00% ročne zo sumy 5519,15 € od 15.07.2017 do dňa rozhodnutia súdu 15.11.2018) = 6454,97 €.

11.2. Úspech žalobcu - 95,37%, úspech žalovaného - 4,63%, čistý úspech žalobcu - 90,74%.

12. Dlžnú sumu umožnil súd žalovaným zaplatiť v mesačných splátkach 50 € z dôvodu ich majetkovej situácie (Žalovaný v 1. rade pracuje ako skladník v spoločnosti EJ Trans v Košiciach na polovičný úväzok. Jeho priemerný čistý mesačný zárobok predstavuje 360,-- Eur. Žalovaná v 2. rade pracuje v Prešove vo firme VOSP ako operátor. Jej priemerný čistý mesačný zárobok je 420,-- Eur. Žalovaní majú 4 deti. Jedna dcéra je dospelá, tri deti sú maloleté, 2 chodia na strednú školu, jedna na základnú školu. Bývajú v rodinnom dome. Ich výdavky predstavujú cca 700,-- Eur, pretože splácajú 4 vlastné úvery. Samotné inkaso, čiže užívanie domu ich stojí mesačne 200,-- Eur.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.